

Приховані малюнки

КУПИТИ

Ренсом Рігґз і Джо Гілл рекомендують

Від фіналіста премії імені Едґара По

Меллорі Квінн виходить з реабілітаційного центру та влаштовується нянею в родину Максвеллів. Вона задоволена своєю роботою, нарешті відновлює фізичну форму й досягає стабільності в житті. Дівчина має доглядати за п'ятирічним сором'язливим хлопчиком Тедді. Він завжди носить із собою олівці та альбом для малювання, де зображує дерева, кроликів, повітряні кульки. Але одного разу в альбомі хлопчика з'являється моторошний сюжет. Темний ліс і чоловік, який тягне тіло мертвої жінки. Малюнки Тедді стають дедалі зловіснішими. Де п'ятирічна дитина могла бачити такі криваві картини? Меллорі здогадується, що хлопчик став свідком чогось жахливого. Усе це скидається на якесь божевілля. Те, що дівчина побачить на наступному малюнку Тедді, змусить її захлинутися мовчазним криком...

Кілька років тому безгрошів'я не давало мені просвітку, тож я зголосилась узяти участь у науковому дослідженні, яке проводив Пенсильванський університет. Виконавши настанови, я потрапила в медичний центр на території університетського містечка у Західній Філадельфії, у велику аудиторію, вщерть наповнену жінками віком від вісімнадцяти до тридцяти років. Стільців бракувало, і оскільки я прийшла однією з останніх, то мусила сидіти на підлозі й хапати дрижаки. Тут давали безплатну каву з шоколадними пундиками і по великому телевізору крутили популярне шоу «Ціна правильна», але майже всі повшніплювались у свої телефони. Атмосфера дуже нагадувала відділ реєстрації автотранспорту, хіба що нам платили погодинно, тож цілком задоволена публіка ладна була чекати хоч увесь день.

Підвелася лікарка в білому халаті й назвала себе. Вона сказала, що її звуть Сьюзен, чи Стейсі, чи то Саманта і що вона — співробітниця програми клінічних досліджень. Жінка зачитала всі звичайні застереження і попередження й нагадала нам, що компенсація надаватиметься подарунковими картками Amazon, а не чеками чи готівкою. Хтось почав ремствувати, та мені було байдуже: один знайомий купував подарункові картки по вісімдесят центів за долар, тож мене все влаштовувало.

Що кілька хвилин Сьюзен (здається, то таки була Сьюзен) зачитувала зі свого планшетика ім'я — і одна з нас виходила з кімнати. Назад ніхто не повертався. Незабаром з'явилося багато вільних місць, але я і далі сиділа на підлозі, бо відчувала, що перший-ліпший мій порух закінчиться блювотою. Усе тіло боліло, мене біла пропасниця. Та врешті пройшли чутки, що учасникам не влаштовують прескринінг, а отже, ніхто не збирався робити аналіз моєї сечі, вимірювати пульс або чинити ще щось, що могло б дати їм привід відсторонити мене від участі в дослідженні. Тому я вкинула до рота «сороківку» й посмоктала, поки з неї не злізла жовта воскова оболонка. Потім виплюнула її собі на долоню, роздушила пальцями й утягнула носом десь із третину того зілля. Саме стільки, щоб знову прийти до тями. Решту

запакувала в клаптик фольги на потім. Незабаром я перестала труситись, і виявилось, що чекати на підлозі не так уже й погано.

Години за дві лікарка нарешті гукнула:

— Квінн! Меллорі Квінн! — І я пішла проходом їй назустріч, тягнучи за собою по підлозі важку зимову парку.

Може, вона й помітила, що я була під кайфом, але нічого не сказала. Тільки перепитала про мій вік (дев'ятнадцять) і дату народження (3 березня), а потім порівняла мої відповіді з даними у своєму планшеті. Гадаю, вона вирішила, що я достатньо твереза, бо повела мене лабіринтами коридорів, аж поки ми не опинились у маленькій кімнатці без вікон.

Там на складаних стільцях, поставлених у ряд, сиділи п'ятеро молодих чоловіків. Усі дивилися в підлогу, тож я не бачила їхніх облич. Але мені здалося, що то були студенти-медики чи інтерни, вдягнені в лікарняні костюми, такі яскраво-сині й характерно прим'яті, немов тільки зі складу.

— Отже, Меллорі, ми б хотіли, щоб ви стали в передній частині кімнати обличчям до хлопців. Ось сюди, на хрестик, чудово. А тепер, перш ніж ми одягнемо вам пов'язку на очі, я розповім, що відбуватиметься.

І тут я помітила, що вона тримає чорну пов'язку для очей, схожу на м'яку бавовняну маску для сну — таку моя мати надівала, лягаючи спати. Вона поясни-ла, що всі чоловіки на той час дивилися в підлогу, але через кілька хвилин вони дивитимуться на моє тіло. Я мала підняти руку, якщо відчую на собі «чоловічий погляд». Вона попросила тримати руку піднятою весь час, поки триватиме це відчуття, і опускати її, коли це відчуття мине.

— Усе триватиме п'ять хвилин, а коли ми закінчимо, то, можливо, попросимо вас повторити цей експеримент. Чи є у вас якісь запитання, поки ми не почали?

Я засміялась:

— Гей, хлопці, ви часом не начиталися «П'ятдесят відтінків сірого»? Бо щось воно мені дуже нагадує розділ дванадцятий.

Це я так спробувала трохи пожартувати, і Сьюзен із ввічливості всміхнулась, а ось хлопці послали мене в повний ігнор. Вони порпались у своїх планшетах і звіряли секундоміри. Настрій в аудиторії був суто діловий.

Сьюзен начепила мені на очі пов'язку, відрегулювала ремінець, щоб він дуже не тиснув.

— Усе гаразд, Меллорі, так добре?

— Еге ж.

— І ви готові починати?

— Так.

— Тоді починаймо на рахунок «три». Панове, приготуйте свої секундоміри. Отже: один, два, три.

Щось дивацьке є в тому, що ти впродовж п'яти хвилин стоїш стовпом посеред кімнати, із зав'язаними очима, в абсолютній тиші, знаючи, що парубки можуть витріщатися на твої цицьки, чи сідниці, чи на що завгодно. І жодного звуку чи натяку на те, що відбувається.

Але я чітко відчувала, коли вони дивилися. Кілька разів я піднімала й опускала руку, і ті п'ять хвилин здались мені годиною. Коли ми закінчили, Сьюзен попросила мене повторити експеримент, і ми проробили все знову. А потім сказала повторити експеримент утретє! | коли вона врешті зняла з мене пов'язку, усі хлопці посхоплювалися й почали аплодувати так, ніби я щойно виграла премію «Оскар».

Сьюзен пояснила, що вони цілий тиждень проводили цей експеримент на сотнях жінок і лише я показала майже ідеальний результат, три рази піймавши погляди із 97-відсотковою точністю.

Вона звеліла хлопцям зробити перерву, а сама привела мене у свій кабінет і засипала запитаннями. Найбільше її цікавило, звідки я знала, що чоловіки дивляться на мене. А я не знаходила слів, щоб їй це пояснити, — просто знала. Це було якесь невловиме відчуття десь на периферії уваги, якесь шосте чуття. Не сумніваюсь, що вам доводилось самим це відчувати, тож ви чудово знаєте, про що я кажу.

— До того ж є якийсь звук.

У неї розширились очі.

— Справді? Ви щось чуєте?

— Іноді. Цей звук дуже високий. Так, наче біля вуха дзижчить комар.

Сьюзен так швидко потяглась за ноутбуком, що ледь не впустила його. Надрукувавши купу нотаток, запитала, чи не хотіла б я прийти ще раз

через тиждень, щоб провести інші тести. Я відповіла, що за двадцять баксів на годину я повертатимусь стільки, скільки треба. Вона взяла номер мого мобільного телефону й пообіцяла зателефонувати, щоб домовитись про зустріч, але того ж вечора я обміняла свій айфон на п'ять «вісімдесяток», так що в неї не було можливості зв'язатися зі мною, і більше я не отримувала від неї жодних звісток.

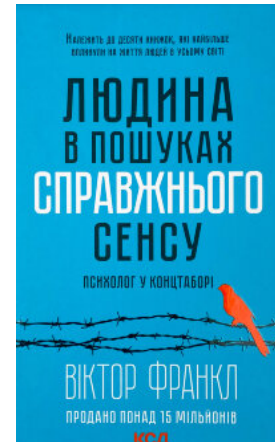
Рекомендована література

Схованка. Книга 2

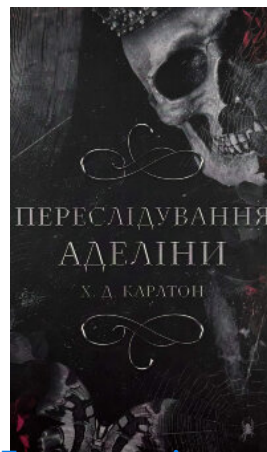
Остання гостя на весіллі

Людина в пошуках справжнього сенсу. Психолог у концтаборі

Хімія смерті. Перше розслідування

Гра в kota і мишу. Книга 1: Переслідування Аделіни

Поворот ключа

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ